nr. 9 - 4 augustus 2025

TARSIS

Literair tijdschrift rond de RV-Bijbel

In dit nummer : Het begin van Anderlech
De brug van Heimdal - De IJsheks

TARSIS

Literair tijdschrift rond de RV-Bijbel

Tarsis, Literair tijdschrift rond de RV-bijbel, de Rodenberg Versie.

Uitgave : Visseristische School
Voor de afbeeldingen is gebruik gemaakt van het Woordweefgetouw.

1e jaargang, nr. 9, 4 augustus 2025

Vandaag lezen we de korte samenvattingen van het begin van Anderlech :

Anderlech 1 :

Het Woord is de baarmoeder van de hogere natuur.
Het Woord roept de mens op om terug te keren tot de hemelse moederborst, om veilig te blijven tegen de roofdieren.
Het gaat vooral om het herstel van het zicht erop.
Daarom is het belangrijk dat in deze tijd de weg gepredikt wordt.
De mens moet naar de hemelse baarmoeder, om los te komen van valse kracht en valse rust, in heropvoeding.
De mens heeft geen grotere kracht nodig, maar een diepere baarmoeder.

Anderlech 2 :

Het hemelse geestelijke is de vergeestelijking, de symbolisering van alle dingen,
want kijk hoe het allemaal verletterlijkt is.
Wat is een mens te betreuren als hij de taal van de symboliek niet kent, en
alles maar verletterlijkt telkens.
De school van symboliek is een van de belangrijkste scholen.
De vromen die ook volgen door duisternis zijn veel vrijer en symbolischer.

Het gaat dus om het vermogen om te vergeestelijken, en dat heeft een mens nodig als water in de woestijn, anders komt de mens om.
Laat u niet meer bedriegen dat u het wel alleen afkan, zonder de middelen.
Er zijn middelen door de hemel opgesteld om de mens er doorheen te helpen.
We mogen terugkeren tot de hemelse tent om daar eeuwig te verblijven, boven de hoofden van de vijanden.

Alles moet vergeestelijkt worden, uw hele leven.
Zo komt u uiteindelijk terug tot uw hemelse moeder.
De vergeestelijking is een werkwoord, en het is een woord om te delen, als een overdracht, tot hen die daarvoor rijp zijn en het verstaan.

De baarmoeder is de geestelijke waarde van dingen.
Het is belangrijk dichtbij de natuur en het innerlijke paradijs te leven, want deze aarde is dus het paradijs niet, en wat ze lopen verkondigen is de waarheid niet.
In deze wereld moeten we het lijden dragen want dat doet de hemel ook.

De mens wordt niet altijd gespaard, maar moet ook leren, en juist door het lijden meer inzicht krijgen en begrip.
Het leven op aarde is de baarmoeder omdat het nog maar het begin is, omdat het nog niet gesorteerd is dus, alles loopt door elkaar heen, en alleen tijd brengt ware, hemelse orde, geduld, en het zal vaak heel anders zijn dan mensen zich hebben voorgesteld.

Anderlech 3 :

Geloof is onderworpen aan een heleboel principes.
Zonder die principes is geloof een wild vraatzuchtig, ongetemd varken.

De mens heeft het Woord weggeworpen en is met de zwijnen meegegaan, en dat werd hen tot Woord. Zo werd hun vlees tot Woord. Het vlees werd tot Woord, en het werd tot een gruwel. Ze aanbaden en aanbidden dit zwijn, dit gouden varken.

Anderlech 4 :

Ze zijn verwend, willen altijd antwoord, ook als de hemel om een goede oorlogskundige reden niet spreekt. Dan gaan ze klagen, en zoeken hun heil bij de afgoden van deze tijd.

New age fanaten, los van God en gnosis, los van lijden en profetie, los van stilte en geduld, los van moeder en natuur, los van geschiedenis en oer, als liberale snelheidsmaniakken op weg naar werelds kampioenschap, vrouwenvlees eters, waarmee ze hun borsten opspekken en hun buiken verharden om hun vraatzucht heethoofdig te bewaken.

Het zijn dienaren van de buik. Ze willen vermaakt worden, gaan van feest naar feest. Het is een vrouwenhandel.

Goudprofeten, dat is wat het zijn. Met goudkoorts. Het komt tot de mens in vele vormen. Lukt het ene niet, dan probeert hij het andere.

Alles wordt immers aan elkaar geslijmt, als een zwijn die zich erin omwenteld.

Het Woord moest een voorhangsel krijgen, tot een teken en een verzegeling.

Teruggaan naar de holen en grotten betekent ook leren wonen en werken in de holen en grotten. Dat zijn beelden van de exegese, de schriftuitleg.

De honger-strijders, zijn kinderen van de holen en de grotten, harde werkers. Zij nemen geen genoegen met

het tafelschuimende, vraatzuchtige, verstadste modernisme. Uiteindelijk verdrijven zij de vijand.

De Brug van Heimdal

Ze was zwanger in het ziekenhuis, en lag daar, terwijl ik van haar weg wilde, omdat ik op zoek was naar ware liefde. Ik liep over de brug naar huis en kwam Heimdal tegen, een constructie werker die ik kende. 'Moet je niet bij je vrouw zijn ?' vroeg hij.

'Ben ik net geweest,' zei ik. 'Ik vind het wel goed zo. Ik ga bij haar weg. Ik ben op zoek naar ware liefde. Dit is het niet voor mij.'

'Wat dan wel ?' vroeg Heimdal.

'Boeken denk ik,' zei ik.

'Ja, maar je kunt haar toch niet zomaar aan haar lot overlaten nu ze bevallende is ?' zei Heimdal.

'Ik zal haar wel een boekje sturen,' zei ik koud.

'Dat is ook niet aardig,' zei Heimdal.

'Dit is het gewoon niet voor mij,' zei ik. 'Het boeit me gewoon niet.'

'Volgens mij ben jij gewoon zwaar overspannen,' zei Heimdal. 'Ik heb nog wat voor je.'

Hij is toen met me meegelopen naar mijn huis in een flat aan het riviertje. Tegenover het riviertje woonde mijn oom en zijn gezin, in een heel langwerpig huis alles op de begane grond. Dan moest je eerst een bruggetje over. Heimdal kende hem ook wel. Had hij nog bij in de klas gezeten vroeger.

Toen Heimdal binnen was in mijn huis trok hij z'n tas open en haalde er een apparaat uit. Het was een heel ingewikkeld verwarmings apparaat, maar nog veel meer. Het regelde de temperatuur, automatisch, als een soort huiselijke weer machine, maar nog veel meer. Het apparaatje was al oud,

en hij probeerde het aan de praat te krijgen. Hij werd erg kwaad toen het niet lukte. Hij begon zelfs kwaad op mij te worden. Ik zei : 'Nu lijkt het wel alsof jij zwaar overspannen bent. Heb je te hard gewerkt ofzo ?' Toen probeerde ik hem te kalmeren en gerust te stellen. We zijn toen beiden naar mijn oom gegaan. Ik had mijn oom al een tijdje niet gezien en viel hem in zijn armen. Het was best wel emotioneel. Ik zei tegen Heimdal dat ik altijd heel erg tegen mijn oom had opgezien, dat het een soort kinderheld was voor mij toen ik klein was. Daarna was het contact verwaterd, alhoewel we zo dichtbij elkaar woonden. Mijn oom was heel trots erop dat hij zoveel voor mij betekende. 'Kijk, het begint al te werken,' zei Heimdal.

'Wat ?' vroeg ik.

'Dat apparaat,' zei Heimdal. 'Blijkbaar moest het eerst
opwarmen, maar het apparaat herstelt dus ook sociale contacten wanneer dat nodig is.'

'Mooi,' zei ik. Ineens begon de liefde voor mijn vrouw weer omhoog te borrelen. 'I... ik moet maar weer eens gaan,' zei ik. 'Mijn vrouw is hoogzwanger en heeft mij nodig.'

Heimdal knipoogde naar mijn oom.

'Ga jij maar snel, jongen, dan drink ik nog even een glaasje plezier hier met mijn klasgenoot van vroeger,' zei Heimdal.

Ik rende terug, helemaal naar de grotere brug toe waarachter het ziekenhuis lag. Maar midden op de brug sloeg een grote angst me om het hart. Ik durfde niet meer verder. Ik ben toen teruggegaan naar Heimdal en mijn oom en viel ze huilend in de armen. 'Nog steeds zwaar, jongen ?' vroeg één van hen. 'Wat als we er nu samen naartoe gaan ?'

'Nee, nee, ik kan het niet meer,' zei ik. 'Ik ben blij dat ik jullie heb. Meer kan ik niet aan.'

Heimdal keek me aan. 'Zeg, vertel me eens, is er een keer iets gebeurd waardoor je zo bent geworden ? Heeft ze je iets aangedaan wat ik nog niet weet ?'

'Ik wil er niet over praten,' zei ik.

'Goed,' zei Heimdal. 'Het apparaat moet nog even opwarmen. Als het goed is zal het apparaat je gehele huis herbouwen, en ook je hele sociale netwerk, en dan zal alles op zijn plaats vallen.'

'Ja, maar het verleden kan ik niet meer veranderen,' zei ik. 'Gebeurd is gebeurd.'

Heimdal glimlachte. 'Maar het apparaat kan het verleden wel veranderen.'

Einde

De IJsheks

Eliak keek op naar de planeet die ze de Traan noemden. Hier zouden alle planeten omheen draaien, ook zijn eigen planeet. Eliak vroeg er veel over aan zijn moeder, maar die had niet overal antwoord op. Het was één van die mysteriën van het leven.

Eliak keek naar zijn moeder. Hij deed dat altijd vol liefde en warmte. Het was zijn echte moeder niet, maar zij redde hem eens toen hij met zijn bootje de waterval afgleed. Als zij er niet was geweest dan was hij waarschijnlijk verdronken. Hij was met zijn hoofd tegen een rots gestoten en gleed toen het wilde water in, bewusteloos. Sindsdien kon hij zich niet meer veel herinneren, alleen dat zij hem gered had. Hij werd wakker in een hut, en haar warme, liefdevolle gezicht keek hem aan. Hij noemde haar zijn behouder, maar zij werd ook zijn nieuwe moeder. Hij kon zich niet herinneren wie zijn echte moeder was of waar hij woonde. En alles was zo diep in de wildernis gebeurd dat het onmogelijk was het uit te zoeken.

Eliak voelde zich altijd licht in zijn hoofd, vanwege het ongeluk met de rots. Het was alsof er altijd vliegen in zijn hoofd rondvlogen. Vaak voelde hij zich duizelig, en hij leed sindsdien aan epilepsie. Soms had hij last van hyperventilatie. Zijn moeder was hierin een grote steun.

Moeder zei hem altijd dat hij uit de stad kwam, waar ze niet leefden door de Traan. Al het leven draaide om de Traan, maar de stad draaide om zichzelf. Moeder zei altijd dat de Traan het hogere leven was, maar op vele vragen had ze geen antwoord.

Op de Traan zouden er ook watervallen zijn en rivieren, en wildernis. Maar moeder kon hem niet vertellen hoe hij op de Traan zou kunnen komen. De planeet was erg ver weg en ze konden niet vliegen.

Het jongetje moest en zou er achter komen hoe daar te komen. Op een dag las hij erover in een boekje dat alleen de vliegen tot de Traan konden komen, maar soms namen zij weleens iemand mee. Eliak hoopte dat hij een keer werd meegenomen, maar eigenlijk gebeurde het nooit.

Op een dag maakte hij een hele lange strandwandeling, en kwam na een tijdje bij een struikje een vlieg tegen. 'Ach,' zei Eliak, 'kun jij me niet met je meenemen naar de Traan ?' De vlieg begon hem uit te lachen. 'Denk je dat ik jou kan dragen ?' vroeg de vlieg. De vlieg begon hem te bespotten. Het spotten werd zo erg dat Eliak bijna huilend verder liep.

Toen hij thuiskwam in de hut vertelde hij het aan zijn moeder. 'Je kunt beter wachten totdat het donker is,' zei moeder. 'Dan zijn de vliegen vaak in groepen, en dan kunnen ze je misschien wel dragen.' Dat leek Eliak wel een goed idee. Hij wachtte totdat het avond was geworden, en ging toen weer naar het strand. Er waren overal vuurvliegjes die het pad naar het strand hadden verlicht. Op het strand kwam Eliak een groep vliegen tegen die daar speelden, en vroeg hen of zij hem mee wilden nemen naar de Traan. Maar ze begonnen hem uit te lachen en te bespotten. Ze zeiden dat het allemaal leugens waren, en dat hij nooit naar de Traan zou kunnen gaan. Hij moest hier voor de rest van zijn leven blijven. Huilend ging Eliak naar huis en toen hij in de hut was aangekomen viel hij zijn moeder in haar armen. Hij stotterde het hele verhaal, en zijn moeder zei : 'Eliak, kijk eens, de Traan is al in je hart gekomen. Je hebt ernaar verlangt en nu is het hier. Maar ik begrijp je wel : Je wil naar de Traan toe, en als de vliegen zo vervelend doen, dan zit er niets anders op dan het de tovenaar te vragen.'

Eliak zag dat als zijn laatste kans. Daarom ging hij de volgende ochtend op pad naar de tovenaar. Hij was vol frisse moed, en was blij dat er nog tovenaars bestonden. Bicardo heette de tovenaar. Hij was een groot kunstenaar die in een kasteel bij het strand woonde, ergens in de duinen. Toen Eliak daar na een lange wandeltocht aankwam was de tovenaar aan het schilderen. Hij maakte wonderschone schilderijen, schilderijen die leefden, en waardoor je andere werelden binnen kon gaan. Bicardo was helemaal in zijn nieuwe schilderij verdiept toen Eliak binnenkwam. Eliak groette en de tovenaar bleef maar doorpeinzen over het nieuwe schilderij, als in een hypnose. Eliak moest meerdere keren groeten voordat de tovenaar hem eindelijk opmerkte. 'Zo, klein jongetje,' sprak de tovenaar. 'Waar kan ik je mee helpen ?'

Eliak begon zijn verhaal te vertellen. De tovenaar begon te glimlachen. 'Oh, maar dat is heel eenvoudig,' zei de tovenaar. 'Ik heb vele schilderijen geschilderd over de Traan, en die schilderijen leven. Het zijn poorten tot de Traan. Het is heel eenvoudig, kom maar mee.'

Met het jongetje liep hij een gang door totdat ze in een groot gallerij kwamen met vele trappen. Aan de muren hingen grote schilderijen van de centrale planeet, de Traan. Eliak keek zijn ogen uit. De golven op de schilderijen van de Traan bewogen gewoon. De tovenaar zei dat het

tranen waren. Eliak legde zijn vinger tegen een golf aan en werd direct helemaal nat. Het spoelde over hem heen. De tovenaar moest erg lachen. Eliak deed zijn vinger in zijn mond. 'Het proeft zout,' zei Eliak, 'net als een echte zee.'

'Ja, ja,' zei de tovenaar, 'je kan er zo in zwemmen. En dan zwem je naar de kust en dan ben je op de Traan.'

'Echt ?' vroeg Eliak.

'Ja,' zei de tovenaar, 'of we slaan dit voor nu even over, en gaan direct naar de kust, want ik heb ook schilderijen over de wildernis van de Traan.'

Toen liepen ze naar een schilderij van een oerwoud. 'Is dat niet gevaarlijk ?' vroeg Eliak.

'Welnee, joh,' zei Bicardo. 'Niet als ik erbij ben.' De tovenaar was gekleed in rood en paars en had een grote witte baard. Even sloeg hij op het schilderij van het oerwoud met een staf en er sprong zo een kikker uit.

'Geweldig,' zei Eliak. 'Mijn moeder zal vast heel blij zijn. Op zoveel vragen kan ze mij geen antwoord geven.'

'Ik weet alles,' zei Bicardo.

'Wat moet u een geweldig leven hebben,' zei Eliak. 'Dat u zulke schilderijen kunt maken.'

'Nou jongen,' zei de tovenaar, 'aan de ene kant wel, maar besef ook goed dat de Traan niet altijd een pretje is. De Traan laat zoveel zien, zowel goede dingen als slechte dingen. Er is zoveel wat de Traan wil veranderen.'

'Ik begrijp het,' zei het jongetje. 'Ik kan bijna niet wachten. Ik zou het zo graag willen zien.'

Toen leidde de tovenaar het jongetje naar een ander schilderij met een stromende waterval. 'Ik was eens van een waterval afgevallen,' zei Eliak. 'Ik stootte mijn hoofd aan een rots, en daarna ben ik nooit meer dezelfde geweest. Mijn geheugen van vóór die tijd is grotendeels weg.'

Bicardo keek hem aan en wreef zijn hand over het hoofd van het jongetje. 'De Traan is al in jou,' sprak de tovenaar.

'Ik weet het,' zei Eliak.

'De Traan roept je voor wonderlijke avonturen,' zei de tovenaar. Toen liepen ze naar een ander schilderij. Op het schilderij stond een grote poort. 'Ben je klaar ?' vroeg de tovenaar.

'Helemaal,' zei Eliak.

Toen nam Bicardo hem door het schilderij. Van alles begon toen door Eliak's hoofd te zoemen. Alles voelde zo zacht en licht aan, nog wel lichter dan het ooit was geweest, en overal waren prachtige vliegen. Ze gingen door de poort en kwamen in een groot oerwoud. Overal waren watervalletjes. Ook waren er overal kampen gemaakt van bamboe van verschillende verdiepingen met hutjes erop. 'Prachtig !' riep Eliak. Wat vrouwen kwamen naar Eliak toe.

'Is hij nieuw ?' vroegen ze aan de tovenaar.
De tovenaar knikte.
De vrouwen keken het jongetje liefdevol aan. 'Hij moet nog veel leren,' zei één van de vrouwen.

'Dat kunnen jullie mooi doen,' sprak de tovenaar, en was toen ineens verdwenen.
Eliak wreef even in zijn ogen.
'Hoe heet je ?' vroeg een andere vrouw warm en liefdevol.
'Eliak,' zei het jongetje.
De vrouw glimlachte. 'Welkom in de wondere wereld van de Traan.'

'Is het echt zo dat alles leeft door de Traan ?' vroeg Eliak.

'Alles,' zei weer een andere vrouw. 'De Traan is ons leven. Zonder de Traan gaat alles dood.'

'Ik ben dus op de juiste plaats gekomen,' zei Eliak.

De vrouwen knikten. Eliak keek om zich heen. Hij bewonderde alle grote stellages van bamboe. Eén van de vrouwen kwam dichterbij en tilde hem op. Hij omhelsde haar. Ze leek

op zijn moeder. 'Wij zullen voor je zorgen,' zei de vrouw. 'Dat doet de Traan. De Traan zorgt voor ons allemaal, en wij zorgen voor elkaar.' Het jongetje glimlachte. Hij kwam tot een diepe rust. Hij keek naar een rivier, en wees ernaar. 'En dat zijn allemaal tranen ?'

'Ja,' sprak de vrouw aan wiens nek hij hing. 'De tranen zijn de dromen.' Ze kuste zijn voorhoofd zacht. Er rolde een traan uit zijn ogen. Het was een traan van geluk.

'Hoe is de Traan ontstaan ?' vroeg hij.

'De Traan heeft altijd al bestaan,' zei de vrouw, 'maar eerst zat de Traan opgesloten in een steen, een ei van steen, en op een dag kwam de Traan uit het ei.'

'Interessant,' zei Eliak.
Een man schrikt wakker van een droom en grijpt naar de rode steen op zijn nachtkastje die hij de dag ervoor had gekocht. Tranen biggelen over zijn wangen als hij de steen tegen zijn hart drukt. Hij maakt zijn vrouw wakker, die hem in haar armen neemt. 'Heb je weer een nachtmerrie gehad ?' vroeg ze warm en liefdevol.

'N... nee,' stotterde de man, 'H... het was zo mooi, zo lieflijk ...'

'Wil je het me vertellen ?' vroeg de vrouw.

De man vertelt de droom.

'Denk je dat het met de rode steen heeft te maken ?' vroeg de vrouw. 'In de winkel zeiden ze dat het een hele bijzondere steen was.'

'Ik weet het niet,' snikte de man.

'Misschien als je weer gaat slapen krijg je het antwoord wel,' sprak de vrouw. 'In de winkel zeiden ze dat het een dromensteen was.'

De man probeert weer te slapen en ligt dicht tegen zijn vrouw aan. De volgende dag moet hij vroeg op voor het werk. Hij werkt bij de douane. In de middag komt een collega naar hem toe met een vreemde steen in zijn hand. 'Hier,' zei de collega, 'in de steen is het hol. Daar hebben ze drugs mee gesmokkeld. Ze worden steeds slimmer vandaag de dag.'

De man moest ineens weer aan de droom denken. 'Ik heb vannacht toch zo vreemd gedroomd,' zei hij, en begon de droom aan zijn collega te vertellen. Zijn collega begon hem uit te lachen. 'Ik denk dat je gek aan het worden bent,' zei de collega spottend. Even later had de collega het hele verhaal doorverteld, en het verhaal werd hoe langer hoe gekker. Helemaal gesloopt kwam de man die avond thuis, en vertelde zijn vrouw over alle roddel en spot.

'Ik denk dat dat de keerzijde van de Traan is,' zei de vrouw. 'Denk aan de droom, hoe het jongetje bespot werd, en hoe de tovenaar al aangaf hoe dubbel alles was.'

'Je hebt gelijk,' zei de man, 'maar het is geen pretje om zo voor schut gezet te worden, en zo in je vertrouwen beschaamd te worden.'

'Is de Traan niet iets wat communiceert ?' vroeg de vrouw. 'Het brengt het gevoel van de ene persoon over naar de andere persoon. Zo kun je je in de ander verplaatsen.'

De man knikte. Nacht na nacht wachtte hij op nieuwe dromen, maar ze kwamen maar niet, en het huilen stond hem nader dan het lachen. Het was alsof de Traan hem van binnen aanvrat. Hij begon boos te worden, ook boos op zijn vrouw. Op een dag kon hij het niet meer langer houden. 'Het komt allemaal door die vervloekte steen !' riep hij. Hij nam de rode steen mee naar het strand en wierp het zo ver als hij kon de zee in. Toen hij thuiskwam voelde hij zich opgelucht.

'Opgelucht ?' vroeg zijn vrouw.

'Ja,' zei de man. 'Ik voel me kilo's lichter. Het leek wel een plaaggeest, die steen.'

'Ik ben het niet met je eens,' zei de vrouw. 'Er gaan dingen mis in je leven, en je hebt behoeftes die maar niet vervuld lijken te worden, en dan leg je de schuld op andere dingen, terwijl je niet de tijd neemt om dingen te onderzoeken, op waarde te schatten en te leren begrijpen.'

Maar hij werd alleen maar bozer. 'Jij hebt makkelijk praten,' zei hij. 'Jij gaat niet door de dingen waar ik doorheen ga.'

'Hoe weet je dat ?' vroeg ze. 'Weet je hoe lang het duurt voordat je een brug tussen twee personen kunt overgaan ? Het lijkt eindeloos. Dat kan alleen door magie.'

'En die magie is er niet,' zei hij. 'Ik dacht dat het er was, maar nu is het weg.'

'Op de eindeloze brug tussen twee personen kom je altijd eerst het misverstand en de traan tegen,' sprak ze. 'De ander is een puzzel. Het is niet eenvoudig. Het gaat erom geduld te hebben. Ben je in voor het avontuur van ontdekking ?'

'Ik kan het niet meer,' zei hij, en liep de deur uit. In de nacht kwam hij terug en ging in een ander bed liggen. Ze begonnen uit elkaar te groeien, meer en meer. Ze hielden van elkaar, maar ze hadden beiden het gevoel opgesloten te zitten in een stenen ei.

'Toch blijf ik er aan vasthouden dat eens de traan zal losbreken uit het stenen ei zoals in je droom,' zei de vrouw op een dag. Hij zweeg. Ze kwam dichter naar hem toe, en nam hem in haar armen. Hij voelde aan als steen. Zij had het gevoel alsof hij het stenen ei was waarin ze opgesloten zat, maar ze wist ook dat er meer aan de hand moest zijn. Op een dag kon ze er niet meer tegen. Er was iets in haar geknapt, en ook zij begon steeds meer in steen te veranderen, zo erg dat hij het begon op te merken. Hoe hij ook op haar in begon te praten en haar probeerde te helpen, niets hielp, en het werd alleen maar erger.

'Herinner je al je woorden dan die je naar mij gebruikte,' zei hij.

Vaak zweeg ze dan, of zei dat ze het zich niet meer kon herinneren, of dat het toch niet werkte. Hij begon steeds zachter te worden, maar hij had het idee alsof hij te laat was gekomen, alsof hij de laatste trein had gemist. Hoe hij ook aan haar sleutelde, niets hielp. Hij was weer teruggekomen tot zijn vroegere ideeën en leefde weer vanuit de traan. Hij begreep haar, omdat hij hier zelf ook doorheen was gegaan. Hij zei dat ook altijd tegen haar, maar ze werd met de dag kouder en harder. Hij deed van alles om haar op te vrolijken, maar niets hielp.

'Ik ben er voor je,' zei hij op een dag. 'Waarschijnlijk moeten we hier doorheen. Ik weet wie je echt bent. Dit ben je niet, zoals ik ook mezelf niet was.'

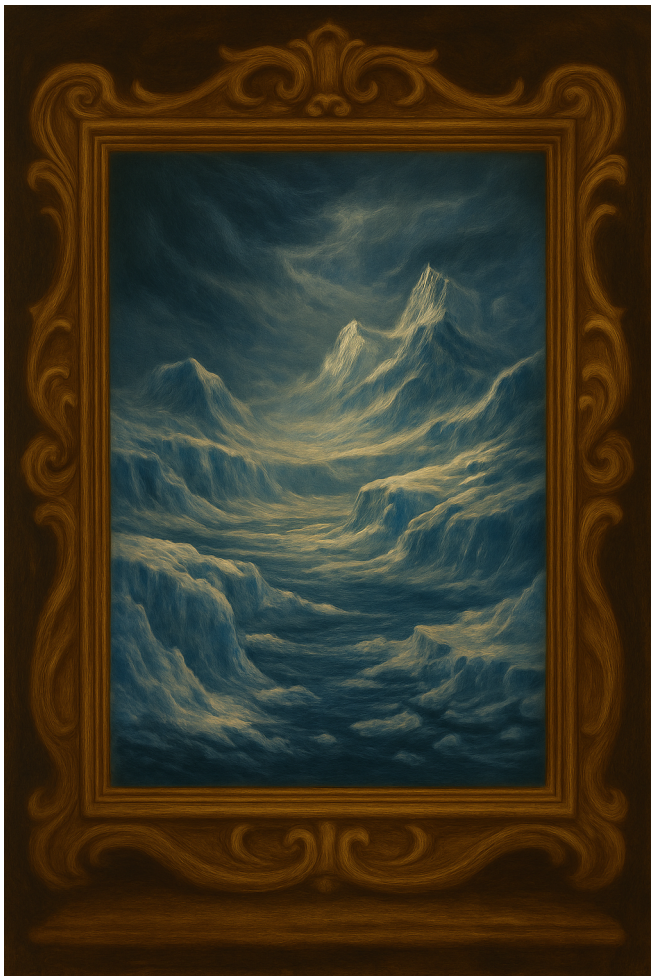

Op een nacht had hij weer een droom, na een hele lange tijd. Hij was in het atelier van Bicardo de tovenaar. Hij smeekte de tovenaar hem te helpen. De tovenaar liet hem een schilderij zien van ijs. Overal waren ijsvlaktes. 'Ben je bereid door deze ijsvlaktes te gaan om je vrouw te ontdooien ?' vroeg Bicardo. 'Je vrouw is in gevangenschap van een ijsheks.'

'Wat !' riep de man. 'Hoe komt ze daar ? Ze is altijd de warmte zelf geweest.'

'Ze is in een ei van ijs,' zei de tovenaar.

'Ja, maar hoe ?' riep de man.

'Ben je bereid ?' vroeg de tovenaar.

'Natuurlijk,' zei de man, 'voor haar heb ik alles over.'

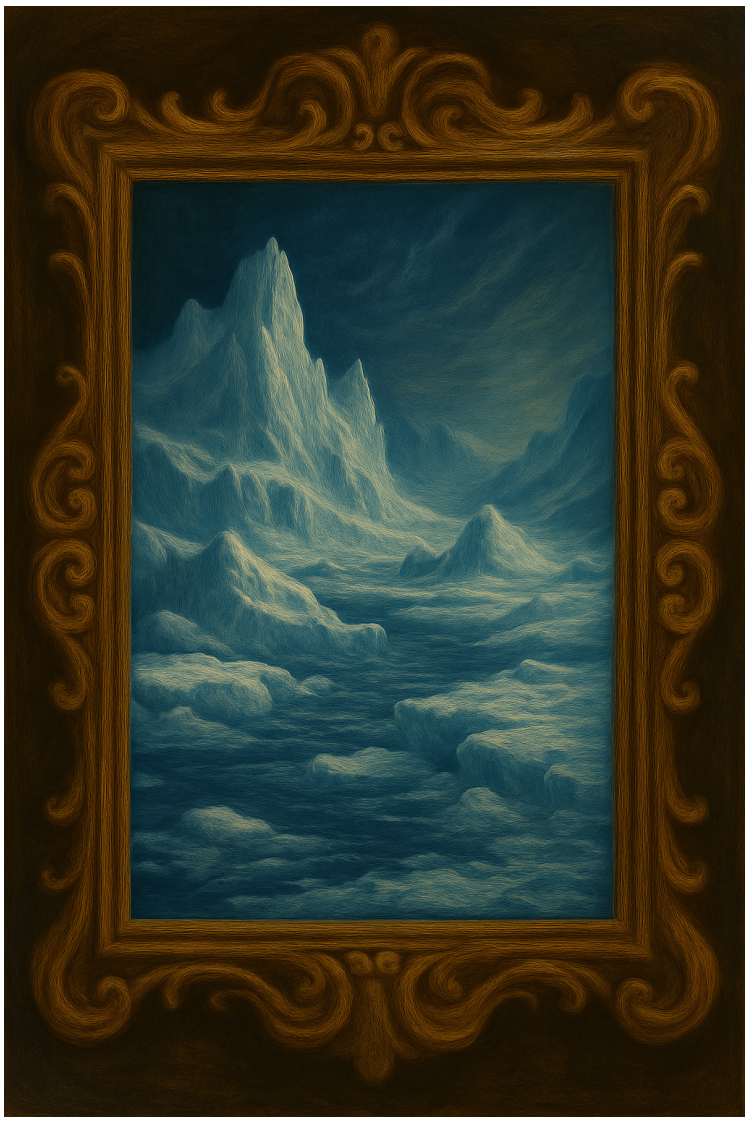

Zonder verder wat te zeggen duwde de tovenaar hem ruw door het schilderij heen, en hij viel diep naar beneden in de sneeuw van de ijsvlaktes. Het was alsof hij met zijn hoofd iets hard raakte, als een rots. Voor een tijdje lag hij bewusteloos en kwam toen langzaam weer bij. Hij begon te strompelen door de sneeuw, voor uren en uren, terwijl het wel dagen leken, en hij begon zich steeds kouder te voelen. 'Ik ga hier dood !' riep hij.

Hij begon te schreeuwen als een wild beest. 'Niemand helpt, hè ?' Na een tijdje kwam hij aan bij iets wat leek op een kasteel. Het was omgeven door een ijzige mist en een bevroren rivier. Hij liep het bruggetje over en moest zorgen dat hij niet uitgleed. Hij besefte ook dat als dit het kasteel van de ijsheks zou zijn, dan kon hij weleens in grote problemen zijn. Bij de gesloten poort belde hij aan.

Een oud vrouwtje kwam even later de poort opendoen.

'Ik ben op zoek naar de ijsheks,' sprak hij.

'Kom verder,' zei het oude vrouwtje. 'Ik kan je daar alles over vertellen.'

'Maar wat als uzelf de ijsheks bent ?' vroeg hij aarzelend.

'Wees maar niet bang,' zei het oude vrouwtje.

'U bent niet de ijsheks ?' vroeg de man.

Ze schudde haar hoofd.

'Ja of nee ?' vroeg de man. 'Ik wordt altijd een beetje zenuwachtig van gebarentaal.'

'Kom nou maar binnen,' zei het vrouwtje. 'Het is koud buiten. En nee, ik ben niet de ijsheks.'

Haar gedrag begon hem meer en meer te irriteren. 'Ik weet wel zeker dat jij de ijsheks bent,' sprak hij. 'IJsheksen doen altijd zo. Maar ik heb geen andere keus. Ik ben aan het doodvriezen.'

'Wees niet bang,' zei ze weer. 'Volg mij.'

Binnen was het een stuk warmer. 'Wat heb je met mijn vrouw gedaan ?' vroeg hij. Ze leidde hem door een gang naar een soort huiskamer. Hier kreeg hij een stoel.

'Ik ben geen ijsheks,' zei ze weer. 'De ijsheks woont verderop. Ik heb vroeger wel voor haar gewerkt, maar toen ik er achter kwam dat ze een slechte vrouw was ben ik ermee gestopt.'

'Wat voor werk deed u ?' vroeg de man.

'Schoonmaak,' zei de vrouw, 'het huishouden. Soms kookte ik voor haar.'

'Ik zie het,' zei de man. 'Kunt u mij vertellen waar mijn vrouw is, en waarom ? Bicardo zei dat mijn vrouw in gevangenschap leeft van een ijsheks.'

'Ik kan het u niet vertellen,' zei het vrouwtje. 'Het kan persoonlijke redenen hebben. Ik ken geen details. Ik weet alleen waar ze woont en dat ze niet te vertrouwen is.'

'U kunt proberen een reden te geven ?' vroeg de man.

'Zo zit ze in elkaar,' zei het vrouwtje.

De man besefte dat hij niet verder kwam met het vrouwtje. Ook wist hij niet of het vrouwtje de waarheid sprak. 'Breng me naar de ijsheks,' zei hij na een tijdje. De vrouw had hem voedsel aangeboden en wat te drinken, maar dat had hij geweigerd, uit angst vergiftigd te worden. Het vrouwtje stond op, en sprak : 'Volg mij.' Weer liepen ze door de gang, maar dan helemaal naar de andere kant van het kasteel waar een grote tuin was. Ook hier lag overal sneeuw. In de verte was een nog veel groter kasteel, en het kasteel was verlicht. 'Daar woont ze,' sprak de vrouw, terwijl ze de achterdeur opendeed. Hij stapte naar buiten, en ze sloot direct de deur achter zich. Hij groette

haar, maar hij zag haar al weglopen door het raam. Hij zette het op een lopen, en rende naar het verlichte kasteel toe. Hij hoorde het gehuil van wolven in de verte.

'Ken ik jou ?' krijste een stem.
'Nee, Madelief !' hoorde hij een man terugroepen.
'Niet jij, maar die man die eraan komt !'

Hij rende tot de verlichte poort, waar een andere oude vrouw was. Ze was aan het schrobben. Hij zag de andere man niet. 'Wie bent u ?' vroeg het vrouwtje terwijl ze opkeek.

'Wat heb je met mijn vrouw gedaan ?' vroeg de man.

'Niets,' zei het vrouwtje verbaasd. 'Ik zou niet weten wie je bent of wie je vrouw is.'

'U bent de ijsheks ?' vroeg hij.

'Welnee,' zei het vrouwtje. 'Die woont aan de overkant.'

'Waar ?' vroeg hij.

'Daar waar je vandaan kwam,' zei het vrouwtje.

De man schrikt wakker, en grijpt om zich heen, maar zijn vrouw slaapt in de andere kamer. De volgende ochtend vertelt hij de nachtmerrie. Ze zegt niets.

'Ik begin te geloven dat het waar is,' zei hij. 'Je bent niet meer zoals je was.'

'Geloof je in sprookjes en dromen ?' vroeg zijn vrouw op een spottende toon. 'Blijf met je beide benen in de realiteit. Daar schieten we veel meer mee op.'

'Vroeger was je niet zo,' sprak hij.

'Ik ben eindelijk ontwaakt,' sprak ze. 'Ik ben je spelletjes zat. Ik praatte altijd maar met je mee. Het was allemaal aangeleerd gedrag.'

Hij zuchtte. Hij begon erg aan zichzelf te twijfelen. Misschien was hij wel ontspoord. 'Maar Bicardo ...' zei hij aarzelend.

'Bicardo is een verzinsel,' sprak zijn vrouw spottend. 'Er bestaat geen Bicardo. Er bestaat geen ijsheks, en die verhalen over de Traan zijn ook allemaal belachelijk. Kinderachtig is het. Het helpt ons niet verder.'

Hij zuchtte weer. 'Ik kan niet tot je doordringen, maar dan zou ik je willen vragen : Kun je dan alsjeblieft tot mij doordringen ? Als jij het zo goed weet, onderwijs me dan ?'

'Stoppen met alle onzin,' sprak ze. 'Al dat zweverige gedoe van jou heeft ons nooit verder gebracht, en nu kan ik het niet meer. Ik heb je niets te zeggen. Jij hebt mijn leven kapotgemaakt met al jouw dromen en verhalen.'

Hij schrok. Dit was niet de vrouw die hij eens kende. De dag erna was ze weg. Ze had een briefje achtergelaten : 'Het gaat zo niet meer. We lopen elkaar alleen maar voor de voeten. Denk niet dat het is omdat ik niet van je houd. Ik zal je missen.' Hij voelde zich koud, als in de greep van een ijsheks. Hij ook altijd met zijn verhalen. Had hij nu zijn mond maar gehouden. Of was dit misschien de prijs die hij moest betalen ? 'Hoe duur is die traan wel niet !' riep hij uit.

Hij begon steeds minder te voelen, alsof hij was opgesloten in een steen. Alle hoop begon uit zijn leven weg te sijpelen. Hij had wat nieuwe vriendinnen, maar kwam niet ver op de eindeloze bruggen tussen hen in. Altijd weer dat misverstand en dat onbegrip, alsof ze te verschillend waren. Het was een onmogelijke opgave. Alle wegen schenen dood te lopen, en hij klapte snel dicht, of durfde het niet meer aan. Hij was bang zijn gevoelens te laten zien, het laatste wat hij nog had, en wat steeds minder leek te worden. Hij was bang zijn tranen te laten zien. Op wat voor vreemd pad was hij terecht gekomen in zijn leven ?

Op een nacht had hij een droom dat hij weer in de ijsvlaktes was, en hij werd omsingeld door vliegen. Ze begonnen over hem te roddelen, en alles wat hij gezegd had begonnen ze om te draaien, en het geroddel en gelieg werd erger en erger, totdat ze hem begonnen aan te vallen en op te vreten. Hij werd gillend wakker van de nachtmerrie.

Hij begon steeds kwader te worden op het leven, maar het was als het aanschoppen tegen steen. Niets veranderde. Hij noemde alles om hem heen kinderachtige fantasie, en zijn enige waarheid waren zijn dromen. Hij had alle hoop gevestigd op Bicardo de tovenaar, maar die kwam maar niet. Ook dit hield hij niet lang vol. Hij was kwaad op zichzelf. Was hij ziek, gek of misschien een leugenaar ? Bedroog hij zichzelf ? Of was hij onder een vloek ? Hij begon meer dingen uit zijn huis weg te gooien uit angst voor vloeken en betoveringen. Steeds weer ging hij naar het strand en wierp zijn bezittingen in de zee. Hij deed dit zelfs met grammofoon platen. Terwijl hij dit deed schold hij altijd op de zee. Hij was bang voor de zee, en voelde zich machteloos naar het grote natuurgeweld van de zee. Hij was tegelijkertijd woedend op de zee en op de natuur.

Iets knaagde aan hem, maar hij wist niet wat. Huilen kon hij niet eens meer, en zo begon hij meer en meer weer als steen te worden, harder dan ooit tevoren. Hij wist dat het nu hard tegen hard was. Hij moest wel, anders zou hij het niet overleven. Hij vertrouwde geen mens meer, en begon zich zoveel mogelijk af te zonderen van mensen. Zijn baan bij de douane gaf hij op. Het was hem onmogelijk geworden. Hij wilde geen mensen meer zien. Het liefst zou hij het bos willen inrennen om daar te wonen. Het kon hem niet meer schelen. Hij zou de prijs wel betalen. Hij maalde er niet meer om, huilde er niet meer om, en klagen deed hij ook niet meer. In de nachten had hij dromen dat hij in steen veranderde. Op een nacht in een droom kwam Bicardo heel dichtbij hem met zijn staf. 'Nee,' smeekte hij. 'Raak mij niet aan met die staf.'

'Het is tijd dat je uit het ei van steen komt, dat het steen wordt opengebroken,' sprak de tovenaar en sloeg tegen de steen aan die hij was geworden. Hij gilde het uit van de pijn, en het leek alsof hij onder grote stroom stond. Hij begon open te barsten, en rivieren begonnen uit hem voort te stromen.

'Ja, ja !' riep hij. 'Ik zie het eeuwige leven !' Hij hoorde toen het gebulder van de zee wat in hem losbrak. Na een tijdje viel hij uitgeput op de grond. Alles tolde voor zijn ogen. Hij was nog te zwak om wat te zeggen. Alles overweldigde hem, overspoelde hem, als groot natuurgeweld. Overal was donder, bliksem, en storm. Het was alsof een orkaan hem opnam.

'Wat weet jij van het leven ?' vroeg Bicardo.

'Helemaal niets,' zei hij zacht.

'Spreek harder,' zei Bicardo.

'Helemaal niets !' riep hij.

'Ben je klaar voor school ?' vroeg Bicardo.

'Ja, helemaal,' zei hij.

'Jij bent Eliak,' zei Bicardo. 'De Traan is ontwaakt in je. Nu moet je opgevoed worden en geschoold worden in de Traan.'

Hij keek om zich heen en zag de bamboe kampen zoals in de droom over Eliak, het jongetje. Hij voelde zich weer een kind, en zag de natuur-vrouwen op hem afkomen. Ze waren warm en liefdevol, en keken hem glimlachend aan.

'Het heeft me verscheurd,' sprak hij.

'Je moest losgescheurd worden om hier te kunnen komen,' sprak één van de vrouwen.

'De stenen zijn duur, en helemaal de sappen die ze dragen,' sprak een andere vrouw.

'Het leven is duur, zeer duur,' zei een andere vrouw.

Hij knikte. 'Laat me nooit meer los,' smeekte hij.

Toen werd hij wakker. Hij was rustig en er was een warmte om hem heen. 'Ik wordt heen en weer geslingerd tussen twee werelden,' zei hij tegen zichzelf, 'maar ze beïnvloeden elkaar. Ergens moet er een kruispunt zijn, een samensmelting.' Hij zuchtte van opluchting. Hij voelde met beide werelden contact. 'Ik moet beide delen accepteren,' zei hij tegen zichzelf. 'Zij horen bij elkaar. Zij vullen elkaar aan, stuwen elkaar op. Zij behoren tot mijn levensverhaal als kostbare stenen met kostbare sappen. Het leven is waardevol. Eerst is er het misverstand, en dan het begrip, het geheim van de Traan.' Hij beefde. Het leek nog steeds alsof hij droomde. Hij zag zijn verleden langs hem heenstromen als een rivier. Hij wist dat hij de rivier niet kon vasthouden. Alles zou weer tussen zijn vingers wegglippen. Hij moest verder. Hij moest het geheim van de rivier ontdekken, het geheim van de Traan.

Hij zou niet teruggaan naar het verleden. Hij wist dat het iets cyclisch was. Het zou vanzelf wel weer terugkomen, maar dan op een andere manier. Niets was blijvend. Alles moest veranderen. Hij keek naar zijn trouwring. Het waren twee handen die elkaar vasthielden. Hij schudde zijn hoofd.

De materie zou hem nooit verder helpen. Dit was geen echte cyclus. Het zou hem alleen maar afhouden van de hogere cyclus. Hij moest het loslaten. Hij ging naar het strand en wierp de gouden trouwring zo ver de zee in als hij kon. Hij voelde de brandende hand van Bicardo op zijn schouder. Alsof toen alles ineens door kon stromen. Hij dook de zee in nadat hij zijn kleren had uitgetrokken. Het was een warme, tropische dag. Hij waande zichzelf met de natuurvrouwen uit zijn droom. Hij maakte plezier met hen in de warme zee. Hij proefde wat van het zoute water. Het leek wel alsof Bicardo naar hem keek vanaf het strand. 'Kom ook in het water, Bicardo !' riep hij. Maar Bicardo begon steeds meer weg te vagen. 'Nee, ik moet nog wat karweitjes doen !' riep de tovenaar. 'Maak jij maar lekker pret met de natuurvrouwen, en leer van hen.' Alles wat nog van deze woorden overbleef was nog een echo.

Een jongen wordt wakker in het klaslokaal door de bel. Hij had zo vreemd gedroomd. Maar ja, alles beter dan zo'n saaie les. Hij had nog steeds de echo van Bicardo's woorden in zijn hoofd, en hij voelde zich duizelig. De kinderen zagen hem wakker worden en lachten hem uit. Hij lachte terug naar hen. 'Domme oen !' zei één van de kinderen.

Hij begon nog harder terug te lachen. 'Wie is er nu een dommere oen ? Ik ben in ieder geval weer heel wat wijzer geworden van mijn slaap, en jullie een heel stuk dommer door het luisteren naar de oen die hier lesgeeft. En vergeet later niet je trouwring in je dikke reet te stoppen. Het mocht je nog eens in grote problemen brengen,' zei hij glimlachend. Toen keek hij de verbaasde onderwijzer aan, en liet zijn ogen toen afdalen naar diens trouwring .... 'Gevangen ... door ... de ... ijsheks ...' fluisterde hij brutaal en aanmatigend in het oor van de leraar, op een spottend toontje. Hem konden ze niets meer wijsmaken. 'Nu, dat was het,' zei hij. Hij pakte zijn boeken en zijn tas, en liep trots het lokaal uit.

Toen hij thuiskwam zei hij : 'Mam, ik heb toch zo vreemd gedroomd. Het ging over een trouwring, en over ijsheksen die elkaar beschuldigden, en over natuurvrouwen en tovenaars die levende schilderijen maakte.'

'Zorg jij nu maar dat je je huiswerk doet,' zei zijn moeder, 'anders komt er niets van je terecht met al je gedroom.' Brutaal liep hij naar zijn moeder toe en begon aan haar vinger te trekken. 'Als ik het niet dacht,' zei hij. 'Trouwringetje, hè ? Ringetje van ijs ... Gevangen door de ijsheks.'

'Wat bazel je toch ?' zei zijn moeder. 'Als ik niet getrouwd was, was jij er nooit geweest.'

Hij ging recht voor zijn moeder staan in een trotse, bijna sierlijke en poëtische houding, niet zonder spot. 'Mam, nu moet je eens even goed naar me luisteren,' sprak hij. 'Als jij er niet was geweest, dan leefde ik nog steeds op de Traan, maar je moest er wel zijn, anders kon ik niet dieper in de Traan komen. Het stenen ei is van levensbelang, anders zou de Traan nooit kunnen bestaan. De Traan heeft het stenen ei nodig.'

'Hmmm,' zei zijn moeder. 'Je hebt wel praatjes, maar betekent dit dat ik je vader nodig heb ? Het is soms zo'n rotvent, en ik leef vaak in een tranendal met hem.'

'Precies, mam,' zei de jongen. 'Keurig gezegd, petje af. Jij steekt dingen goed op van de levenslessen.'

'Gelukkig maar,' zei zijn moeder.

Einde